

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Komisja Spraw Zagranicznych

2010/2300(INI)

18.4.2011

OPINIA

Komisji Spraw Zagranicznych

dla Komisji Rozwoju

w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz krajów
rozwijających się
(2010/2300(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Gabriele Albertini

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Rozwoju, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. z zadowoleniem przyjmuje konsultacje na poziomie europejskim; wyraża nadzieję, że praktyka udzielania wsparcia budżetowego zostanie obiektywnie przeanalizowana i ulepszona w celu zwiększenia jej skuteczności;
2. przypomina, że zgodnie z postanowieniami Traktatu z Lizbony zmniejszenie skali ubóstwa oraz jego wyeliminowanie stanowi główny cel polityki rozwojowej UE; podkreśla, że istnieje wiele aspektów ubóstwa: ludzki, gospodarczy, społeczno-kulturowy, środowiskowy, polityczny i związany z płcią, którym należy stawić czoła w ramach polityki rozwojowej UE;
3. podziela pogląd, zgodnie z którym wsparcie budżetowe może pomóc w tworzeniu mechanizmów zwalczania korupcji, jeżeli istnieją warunki dla przejrzystego i w pełni odpowiedzialnego zarządzania budżetowego i jeśli zostały uzgodnione wskaźniki wykonania; w przeciwnym przypadku może ono wręcz przeciwnie przyczynić się do zwiększenia korupcji; podkreśla znaczenie udzielania – w razie potrzeby – pomocy władzom publicznym i parlamentom krajów będących beneficjentami w promowaniu przejrzystości i dobrego zarządzania oraz w zwalczaniu korupcji;
4. uważa, że wsparcie budżetowe, podobnie jak programowa pomoc, powinno być traktowane jako instrument przejściowy i nie powinno utrudniać wysiłków na rzecz rozwijania zdolności krajów do pozyskiwania własnych zasobów, takich jak podatki, celem uniezależnienia się od darowizn krajów trzecich;
5. jest zdania, że strategie na rzecz rozwoju powinny być opracowywane przez rządy krajów beneficjentów, w konsultacji z szerszym spektrum społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych oraz w ścisłej współpracy z darczyńcami międzynarodowymi, i że muszą je zatwierdzić parlamenty narodowe; ponadto uważa, że należy włączyć społeczeństwo obywatelskie, władze lokalne i parlamentarzystów we wszystkie etapy wdrażania, monitorowania i oceny rezultatów, że proces ten musi być przejrzysty, pozwalający na regularny i skuteczny dialog ze społeczeństwem obywatelskim oraz że wymóg ten powinien być decydującym kryterium kwalifikującym do otrzymania wsparcia budżetowego;
6. podkreśla znaczenie skuteczności pomocy rozwojowej UE; wzywa do rozwijania niezależnych systemów oceny i mechanizmu rozpatrywania skarg na poziomie UE, otwartych dla podmiotów objętych pomocą UE, jak również do wspierania mechanizmów odpowiedzialności na poziomie krajowym;
7. uważa, że ponieważ wykorzystanie wsparcia budżetowego jest ważną decyzją strategiczną w zakresie stosunków Unii z krajami partnerskimi, do określenia kryteriów kwalifikowalności do tego trybu pomocy stosuje się art. 290 TFUE (akty delegowane), udzielając Radzie i Parlamentowi, jako współustawodawcom, pełnego prawa współdecydowania w sprawie jej przyjęcia, w tym - w razie potrzeby - prawa

unieważnienia aktu delegowanego;

8. powtarza, że wsparcie budżetowe powinno być wykorzystywane do zmniejszenia skali ubóstwa, w tym do realizacji milenijnych celów rozwoju oraz zasad takich jak partnerstwo, skuteczność pomocy oraz spójność polityki na rzecz rozwoju; wyraża poparcie dla uzależniania zachęt od wyników, ale podkreśla, że różnice w wypłatach środków muszą być możliwie najbardziej przewidywalne, aby nie wywierały negatywnego wpływu na planowanie budżetowe; powtarza, że wsparcie budżetowe powinno być przyznawane jedynie krajom, które spełniają i utrzymują minimalne normy w dziedzinie sprawowania rządów i poszanowania praw człowieka; podkreśla, że warunki związane z reformami makroekonomicznymi muszą być zgodne z rozwojem ludzkim i społecznym;
9. podkreśla, że sektorowe wsparcie budżetowe może stanowić w pewnych okolicznościach przydatną pośrednią możliwość nakładania na zainteresowane rządy i parlamenty większej odpowiedzialności w zakresie środków pomocowych przy jednoczesnym przeznaczaniu ich na MCR;
10. uważa, że w kontekście zasady odpowiedzialności zawartej w deklaracji paryskiej Parlament Europejski powinien zawsze starać się wspierać dostęp do podstawowej edukacji, podstawowej opieki zdrowotnej i poszanowanie praw człowieka;
11. stwierdza, że aby działania w zakresie polityki rozwojowej w krajach partnerskich były skuteczne, muszą one w pełni uwzględniać warunki lokalne i poszanowanie wartości UE, zgodnie z postanowieniami Traktatu, w tym zasady praworządności i demokracji; podkreśla, że potrzeby muszą pozostać jednym z zasadniczych kryteriów przydziału pomocy rozwojowej UE;
12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do utworzenia publicznego rejestru, w którym w przejrzysty sposób notowane będą porozumienia w sprawie wsparcia budżetowego, procedury i wskaźniki rozwoju z myślą o wzmocnieniu krajowych instytucji demokratycznych i o zapewnieniu wzajemnej odpowiedzialności;
13. podkreśla kluczową i obowiązkową rolę spójności politycznej we wdrażaniu wysoce skutecznej polityki rozwojowej; jest zdania, że wsparcie budżetowe będzie miało rzeczywisty i trwały pozytywny wpływ tylko pod warunkiem, że w innych obszarach polityki UE, takich jak środowisko, energia, klimat, handel, rolnictwo oraz polityka zagraniczna i bezpieczeństwa, będą realizowane działania sprzyjające rozwojowi; podkreśla w tym kontekście, że polityka handlowa UE powinna pomagać w tworzeniu równych szans i wspierać zdolności handlowe w krajach rozwijających się, zważywszy że handel może być jednym z najskuteczniejszych czynników wzrostu gospodarczego i rozwoju; wzywa ponadto, aby polityka zagraniczna i bezpieczeństwa UE koncentrowała się na wspieraniu demokracji, praw człowieka, pokoju i bezpieczeństwa, będących warunkami wstępnymi zrównoważonego rozwoju; wzywa do bardziej systematycznych wysiłków na rzecz włączenia do głównego nurtu działań mających na celu dostosowanie się do zmiany klimatu i ograniczenie ryzyka występowania katastrof;
14. wzywa państwa członkowskie, aby zgodnie z podjętym zobowiązaniem stopniowo realizowały uzgodniony cel, jakim jest przeznaczenie 0,7% PKB na współpracę na rzecz

rozwoju.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	13.4.2011
Wynik głosowania końcowego	+: 54 -: 3 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Gabriele Albertini, Dominique Baudis, Bastiaan Belder, Elmar Brok, Arnaud Danjean, Ana Gomes, Andrzej Grzyb, Anna Ibrisagic, Anneli Jäätteenmäki, Jelko Kacin, Ioannis Kasoulides, Tunne Kelam, Nicole Kiil-Nielsen, Maria Eleni Koppa, Andrey Kovatchev, Paweł Robert Kowal, Wolfgang Kreissl-Dörfler, Eduard Kukan, Krzysztof Lisek, Sabine Lösing, Ulrike Lunacek, Barry Madlener, Mario Mauro, Kyriakos Mavronikolas, Willy Meyer, Francisco José Millán Mon, Alexander Mirsky, María Muñoz De Urquiza, Norica Nicolai, Raimon Obiols, Ria Oomen-Ruijten, Justas Vincas Paleckis, Ioan Mircea Pașcu, Vincent Peillon, Hans-Gert Pöttering, Libor Rouček, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Jacek Saryusz-Wolski, Werner Schulz, Charles Tannock, Inese Vaidere, Kristian Vigenin
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Elena Băsescu, Véronique De Keyser, Andrew Duff, Roberto Gualtieri, Liisa Jaakonsaari, Elisabeth Jeggle, Agnès Le Brun, Barbara Lochbihler, Jacek Protasiewicz, Judith Sargentini, György Schöpflin, Ivo Vajgl
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Marije Cornelissen, Leonardo Domenici, Birgit Schnieber-Jastram